

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heroni Scholastico. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ἡeroni σχολαστικῶ. 6.

Ὅταν ὁ θεὸς λέγῃ, ἢ ἐπαγγέ-
λιται, καὶ λογισμοὶ καὶ συλλογισμοὶ, καὶ
πιθανότητες ῥημάτων, ἐκποδῶν οἰχέ-
θωσαν. ταῦτα γὰρ πάντα οὐδὲν, πα-
ραβαλλόμενα τῷ τῷ λέγοντος ἀξιώ-
ματι.

Ἀντιόχῳ σχολαστικῶ. 7.

Γενναίως μὲν ὁ δὲ ἔστιν ἔργον ψυχῆς, τὸ
μνησικακίαν, ἀλλὰ παλαιότερα καὶ
φρόνης ἐπειδὴ δὲ οὐ πάντες περὶ τῆς
αὐτῆς ἀραγμάτων πλὴν αὐτῶν φέρου-
σι ψῆφον, ἀλλ' οἱ μὲν τὸ ταχέως θερα-
πευθῆναι τὸν παροινηθέντα τὸ σωεῖν ἐ-
ναί, εἰ δὲ τῷ μὴ σωεῖν ἐναί τοῖς εἰρημέ-
νοις τεκμήριον ποιῶνται, καὶ τὸν ἔμ-
φρονα τοῖς σοφωτέροις μᾶλλον ἀκολου-
θεῖν, καὶ πλὴν ἐκείνων ψῆφον βεβαίαν
ἠγέσθαι. ἔστι δ' αὐτῆ, τὸ ταχέως δέ-
χεσθαι πλὴν ἰατρίας. τὸ γὰρ ψευδὲς ὄν-
δος ἔπραγέτω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται.
ἐπειδὴ δὲ γέγραπται, τί οὐκ εἰ μὴ λαμ-
βάνει κέρων ὁ ὑβριστης, ἀλλ' ἔπι τριβε-
ται τῇ τῷ παροινηθέντος φιλοσοφίας
φαίνον, ὅτι μάλιστα μὲν ἀπίστον ἔστι τῷ
τοῦ πλὴν τὸν τοῖς τὸν ὡς θεῖον ἀπίστα-
σον φευκτέον. τὸ γὰρ γράφειν παρὰ
πνός, ὅτι καὶ συντυγχάνω καὶ φιλο-
σοφῶ. μείζον γάρ μοι τὸν ἔπαυρον πα-
ρασκευάζει, μέγιστον μὲν ἔστι, καὶ
τῶν ἀληθῶν λέγειν, ἀνδρὸς, εἴγε τοῖς ἔρ-
γοις φιλοσοφοῖν, ἔμιν πλὴν τῆς ἀγίας
ἀνδρῶν ὑπερβεβηκότος ἀρετῶν, οἱ
γὰρ ἄγιοι παρ' ἡμῶν οὐ τὰς οἰκείους τε-
φάνους ἀπὸ τῆς ἀλλοτριῶν πλέκε-
σθαι βύλονται συμφορῶν. ἀλλὰ τῆς
καθ' ἑαυτοῖς πολλάκις ἀμελεῖσιν,
ἵνα καὶ τῆς πλῆσιον ἐπανορθώσονται.
οὐ γὰρ ἵνα ἑαυτοῖς μείζον παρασκευά-
σασι τὸ κλῆρος, ἀλλοις εἰς κρημνὸν
τρέπουσιν. ἀλλ' εἰ μὲν ἀφελῆν δυ-
νηθεῖν, συμβεβηλεύσιν. εἰ δὲ μὴ ἀπο-
φύρουσιν, ἵνα μὴ ἐκείνοι εἰς μείζον

Heroni Scholastico. 6.

Cum Deus loquitur, aut aliquid pro-
mittit, & rationes, & argumenta, & verbo-
rum lepores ac probabilitates faceffant.
Nullius enim hæc omnia momenti sunt,
sed cum eius, qui loquitur, autoritate
comparentur.

Antiocho Scholastico. 7.

Acceptarum iniuriarum memoriam
retinere, haud generosi animi est, verum
improbi ac miseri. Quoniam autem non
omnes de iisdem rebus eandem sententiã
ferunt, verum alij, si is, qui contumeliam
accepit, confestim curetur, hinc ipsum, ea,
quæ dicta sint, agnoscere coniciunt, alij
contra, ipsum ea minimè agnoscere hoc
argumento colligunt, prudentem virum
sapientiores potius sequi, eorumque iudi-
cium certum ac firmum existimare con-
uenit. Illud autem est, ut medicinã quàm
celerrimè admittat. Nam falsum probrum
non ultra aurem progreditur. Quoniam
autem scripsisti, Quid igitur, si nulla eum,
qui contumeliam infert, satietas capit, ve-
rum eius, quem contumelia affecit, patiẽ-
tia peior atque insolentior redditur? respo-
deo, primùm incredibile hoc esse: deinde
huiusmodi hominem, tanquam indomitã
belluam, auersandum & fugiendum esse.
Nam quod abs te scriptum est, tanquam à
quodam dictum sit, Et cum eo versor, &
patientiam adhibeo, maiorem enim mihi
laudem conciliat, est quidem magni viri
(verè enim loqui oportet) si modo rebus
ipsis atque operibus philosophetur, at qui
tamen præstantium virorum virtutem mi-
nimè superarit. Apud nos enim sancti viri
coronas suas ex alienis calamitatibus te-
xere minimè volunt: verum plerumque
commoda sua negligunt, ut aliorum erra-
ta corrigant. Non enim, ut maiorem sibi
gloriam comparent, alios in præcepta agunt:
verum, si prodesse queant, admonent: sin
secus aufugiant, ne illi in maiorem vora-
ginem prolabantur. Non enim laudis ar-